

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **V. M.**, nar. ,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR:,
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2019, č. j. OAM-323/ZA-ZA12-P16-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2019, č. j. OAM-323/ZA-ZA12-P16-2019, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí. Je přesvědčen, že žalovaný nepostupoval při vydání rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť se domnívá, že v zemi probíhá dlouhodobý vnitrostátní ozbrojený konflikt, který poslední dobou nabíral na intenzitě v důsledku přímé vojenské konfrontace s Ruskou federací v Azovském moři, byl vyhlášen válečný stav a jsou

hlášeny přestřelky. Žalobce proto má současně obavu, že v případě návratu do vlasti mu hrozí, že bude povolán do armády a následně nasazen do bojových operací na východě země, čímž bude ohrožen jeho život. I když se ozbrojený konflikt soustřeďuje do východních oblastí země, je podle žalobce evidentní, že ovlivňuje celou Ukrajinu. Žalobce se domnívá, že přinejmenším splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

3. Žalobce odmítá možnost prezentovanou žalovaným, že by se mohl v rámci Ukrajiny přesídlit. Toto není s ohledem na jeho finanční situaci, ale ani s přihlédnutím k faktické situaci v zemi, reálně možné. Jedná se o účelové tvrzení žalovaného, který se tak snaží bagatelizovat případ žalobce.
4. V žalobě namítá žalobce dále porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nelze mít důvodné pochybnosti a v rozsahu potřebném pro daný případ, dále porušení § 50 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný si pro rozhodnutí neopatrily dostatečné podklady. Pokud by žalovaný skutkový stav šetřil řádně, musel by žalobci mezinárodní ochranu udělit.
5. Žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Při rozhodnutí zohlednil všechna tvrzení uvedená žalobcem a přihlédl k nim, opatřil si též adekvátní podklady. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a žalovaný jej řádně odůvodnil. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany. K obavě žalobce z možného povolání do armády a nasazení do bojů žalovaný uvedl, že dle jeho informací jsou v současné době v konfliktu na východě země nasazeni pouze vojáci z povolání a dobrovolníci. Žalovaný též poznamenal, že obavy z vojenské služby nepředstavují azylově relevantní důvod. K námitce žalobce, že ozbrojený konflikt v zemi nabírá na intenzitě, žalovaný uvedl, že se nejedná o aktuální námitku, neboť zmiňovaný vojenský střet u Azovského moře proběhl 25. 11. 2018, přičemž válečný stav byl v deseti oblastech země zrušen 26. 12. 2018. Žalovaný nepopírá, že válečný konflikt ovlivňuje svým způsobem celou zemi, tento fakt však nepředstavuje důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o násilné jednání krajně pravicové organizace Pravý sektor, pak se dle žalovaného jedná o kriminální jednání, kterému jsou ukrajinské orgány schopny čelit. K námitce ohledně nemožnosti přesídlení žalobce žalovaný poznamenal, že žalobce pobýval naposledy v U., tedy ze Zakarpatské Ukrajiny, námitka je tudíž nedůvodná. Žalovaný považuje rozhodnutí za zákonné a přezkoumatelné a navrhl zamítnutí žaloby.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Žalobce v žádosti uvedl, že dříve používal příjmení XX, asi do roku 2012, a XX, asi do roku 2014, narodil se v Doněcké oblasti, pobýval však v U. v Zakarpatské oblasti. Je pravoslavný křesťan, v minulosti byl politicky aktivní, byl konkrétně pomocníkem poslankyně O. K., pracoval v letech 2013 – 2015 na pozici referenta. Byl členem Kongresu ukrajinských nacionalistů „Banderovců“. Je rozvedený a bezdětný. Když začal na Ukrajině válečný konflikt, začali muže ze Zakarpatského regionu posílat do války. Jelikož byl žalobce politicky činný, byl by první na řadě, povolán nebyl, Ukrajinu ale z tohoto důvodu opustil. Do války žalobce nechce. V ČR měl pobytové oprávnění, o to však přišel po rozvodu.
8. Žalovaný vydal dne 16. 10. 2019 rozhodnutí, jímž mezinárodní ochranu žalobci neudělil. V odůvodnění postupně uvedl, proč dospěl k závěru, že žalobce nemá z žádného důvodu nárok na udělení mezinárodní ochrany. Žalobce byl sice politicky aktivní, avšak neuvedl žádné skutečnosti, které by dokazovaly, že by vyvíjel ve své vlasti takovou činnost ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by mu hrozilo pronásledování. K obavám žalobce z členů Kongresu ukrajinských nacionalistů, kteří by jej mohli zbít nebo mu minimálně slovně

vynadat z důvodu nedodržení slibu, který učinil v rámci této strany, že půjde v rámci snah o odtržení Zakarpatské oblasti dobrovolně bojovat, kdy raději následně odcestoval z vlasti, žalovaný uvedl, že se domnívá, že tato obava žalobce zcela postrádá jakýkoli reálný základ. Žalobce uvedl, že není se svými spolustraníky v žádném kontaktu, nikdo se jej ani nepokusil vyhledat a kontaktovat. Zároveň žalovaný dodal, že se se jedná vůči žalobci o soukromé osoby a nikoli o státní orgány. Taktéž tvrzení, že by se měla Zakarpatská oblast Ukrajiny odtrhnout, považuje žalovaný za zcela liché, neboť je v přímém rozporu se závěry, které vyplývají z opatřených podkladů. Žalobce se podle žalovaného snaží touto cestou legalizovat svůj pobyt v ČR. Rovněž správní orgán nenalezl azylově relevantní důvod z hlediska příslušnosti k určité skupině podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že žalobce žádné problémy ve vlasti neměl a ani žádné v průběhu správního řízení neuvedl. Ohledně obavy z povolání do vojenské služby žalovaný uvedl, že povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem i v souladu s mezinárodními úmluvami. Rovněž žalovaný odkázal na rozhodnutí českých soudů, které neuznávají povinnost vojenskou službu jako azylově relevantní důvod. Udělení azylu podle § 13 zákona o azylu rovněž není možné, neboť žalobce nesplňuje ústřední podmínku, a sice nemá zde rodinného příslušníka, kterému by byl azyl již udělen. Důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu zde též není. Žalovaný neshledal ani možné udělit žalobci doplňkovou ochranu, neboť ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by žalobci měla při návratu hrozit vážná újma či jiné nebezpečí, neboť konflikt ve východní části země žalovaný nepopírá, avšak žalobce se dlouhodobě zdržoval v Zakarpatské oblasti, která je považována za bezpečnou. Uložení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu brání stejná překážka, jako uložení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, a sice že chybí podmínka uložení, v tomto případě, doplňkové ochrany rodinným příslušníkům.

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl na žádost žalobce při jednání dne
11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
13. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
14. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

15. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
16. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
17. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
18. Žalobce předně namítal, že si žalovaný pro rozhodnutí neobstaral dostatečné podklady a že nedostatečně šetřil skutkový stav, čímž mělo dojít k porušení § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Soud tuto námitku žalobce důvodnou neshledal. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Žalovaný si pro posouzení bezpečnostní a politické situace v zemi obstaral potřebné informace, konkrétně uvedl, že vycházel z Informace OAMP: Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 25. 4. 2019 a z Informace MZV ČR č.j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019. Žalovaný rozhodnutí vydal v říjnu 2019, opatřené podklady jsou proto aktuální. O odborné úrovni MZV ČR ani OAMP nelze mít pochyb, podklady lze považovat rovněž za důvěryhodné a relevantní. Po zevrubné analýze uvedených podkladů žalovaný nedovodil, že by na Ukrajině mělo žalobci při návratu hrozit nebezpečí. Také skutkový stav byl žalovaným dostatečně zjištěn. Žalovaný kladl v průběhu pohovoru žalobci otázky směřující ke zjištění podrobností ohledně jeho obav, které by ve vlasti mohl mít, vazeb k ČR, důvodů, které měl pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, atp.
19. Žalobce uvedl, že se obává možného povolání do armády.
20. K obavám žalobce z možného nástupu vojenské služby potažmo nutnosti nastoupit do bojů, soud uvádí, že tyto obavy nepředstavují důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017–33: „Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, č.j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, č.j. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, č.j. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, č.j. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako

následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, čj. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 Azs 20/2008-69).“

21. Z uvedené Informace OAMP žalovaný zjistil, že základní vojenská služba je na Ukrajině povinná, přičemž odvodní věk je stanoven mezi 18 a 27 lety. Termíny odvodů a odvodní věk jsou každoročně specifikovány prezidentskými výnosy, v letech 2015 až 2019 byli k výkonu základní vojenské služby povoláni muži ve věku 20 až 27 let. Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin, pokud však povolaný nenastoupí po převzetí povolávacího rozkazu, jedná se o trestný čin odpírání, za který hrozí trest 2 až 5 let odnětí svobody. Vojáci základní vojenské služby nejsou od podzimu 2014 povoláváni do bojů na východě země. V roce 2014 bylo nutné zvýšit počet ukrajinských ozbrojených sil z důvodu ozbrojeného konfliktu. Čtyřikrát došlo k vyhlášení částečné mobilizace, následně pak k demobilizaci. Od roku 2016 již další mobilizace vyhlášena nebyla. Žalobce již překročil věk 27 let, doposud ani neobdržel povolávací rozkaz, ze zjištěných informací ani nic nenásvědčuje tomu, že by měl být povolán, k čemuž je třeba dodat, že i v případě kdy by tomu tak bylo, by se nejednalo o důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
22. K námitce stupňujícího se ozbrojeného konfliktu soud uvádí, že se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že konflikt na Ukrajině lze dlouhodobě považovat za stabilizovaný, kdy je soustředěn výhradně do jejích omezených oblastí na východě země a z žádných skutečností neplyne, že by se situace měla zhoršovat. Žalobce sice pochází z Doněcké oblasti, avšak uvedl, že před odchodem z vlasti pobýval na Zakarpatské Ukrajině, které se boje netýkají, a kterou lze jednoznačně označit za bezpečnou. K vojenskému střetu u Azovského moře ze dne 25. 11. 2018 se již žalovaný adekvátně vyjádřil, že ani tento střet neprokazuje zhoršení stavu v zemi. Takový závěr potvrzuje i Informace OAMP opatřená žalovaným, dle které: „Dne 25. listopadu 2018 došlo k incidentu v Kerčském průlivu, při němž Rusové ostřelovali a zadrželi tři lodě ukrajinského námořnictva. Následně ukrajinské úřady v 10 oblastech země sousedících s Ruskem, resp. Podněstřím a anektovaným Krymem, vyhlásily válečný stav platící 30 dnů. Válečný stav skončil k 26. prosinci 2018 a mimo jiné přinesl zákaz cestování Rusů ve věku od 16 do 60 let na Ukrajinu nebo zvýšená bezpečnostní opatření.“
23. Žalovaný neshledal žádný důvod, pro který by žalobci bylo možné udělit azyl či doplňkovou ochranu. Pokud jde o možnost udělení azylu z důvodu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný uvedl, že žalobce sice byl ve vlasti v minulosti politicky aktivní, avšak nikdy neměl v této souvislosti žádné problémy se státními orgány, tím méně lze tedy uvažovat, že by mu mohlo za tyto aktivity hrozit ve vlasti pronásledování. Žalovaný rovněž nedošel k závěru, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit pronásledování z důvodu příslušnosti k určité skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Soud je téhož názoru jako žalovaný, že jednání žalobce je možné považovat za účelové, pokud se snaží svůj pobyt v ČR legalizovat cestou žádostí o udělení mezinárodní ochrany,

jelikož tuto žádost podal až poté, co přišel o pobytové oprávnění v souvislosti s rozvodem a nebyl mu udělen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, čímž mu hrozila nutnost vycestování z ČR.

24. Žalobce je rozvedený a bezdětný, rodinné vazby na území ČR tedy nemá, nejsou naplněny důvody podle § 13 zákona o azylu ani 14b zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že správní orgán dostatečně uvedl, že nejsou splněny podmínky podle § 13 a 14b zákona o azylu, tj. rodinní příslušníci nemají udělen azyl či doplňkovou ochranu, nelze mu v tomto směru nic vyčítat. Soud k tomu dodává, že možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zde rovněž není, neboť vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný neshledal u žalobce ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu.
25. Pouhé trestní stíhání nebo trest za odpírání vojenské služby nelze označit za mučení ani kruté, nelidské či ponižující zacházení, stejně tak nelze shledat relevantním riziko nasazení ve válečných operacích. U žalobce tak nejsou splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, jak již bylo uvedeno, ani doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a s ohledem na to, že žalobce žil před odjezdem z Ukrajiny ve městě U. v Zakarpatské oblasti, kde je situace plně pod kontrolou centrální vlády, lze konstatovat, že jeho bezpečný návrat je možný. K tomu soud dodává, že v této souvislosti je žalobní námitka ohledně možného přesídlení žalobce nedůvodná, neboť žalobce by se navracel do oblasti, kde již dříve pobýval, nutnost přesídlení žalobce zde není.
26. Soud tak nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
27. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. února 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce